Vrouwbeeld

Nooit gedacht natuurlijk dat het iets voor mij als man zou kunnen zijn, en de start was een beetje vals (door een storing gistermiddag op Nederland 1 werden tien minuten van het programma afgesnoept), maar ik vond aflevering twee van *Moeders en dochters* (KRO) gisteren eh... heel herkenbaar. Via uitzendinggemist.nl het ontbrekende begin alsnog meegepikt, en daar meteen ook het al uitgezonden openingsdeel van de vierdelige serie teruggezien. En, jawel hoor: de prettige eerste indruk bleef overeind.

Moeders en dochters past in het geheel van programma's waarin de KRO het dagelijkse bestaan van zijn kijkers onder de loep neemt, zoals ook gistermiddag in *Wat zou jij doen?* van Karin de Groot, dat het thuismoederschap tot onderwerp had. Betrof dat een toch tamelijk exclusieve damessessie vol met afwegingen en gevoelens waar je als carrièreman de finesses snel van mist, in *Moeders en dochters* kwam Julia haar nieuwe vriend aan haar moeder voorstellen en zat het thuis meteen goed met de identificatie.

Wat een stel verschrikkelijke wijven. Poeslief toen meneer nog een prooi was in hun onderlinge rivaliteit, hard, bot en berekend toen deze in al zijn onschuld een wig tussen beiden leek te drijven: eruit met die kerel, verloving gebroken! Het was maar drama natuurlijk, maar de intentie van de makers om wat van de explosiviteit, de strijd en de evengoed altijd weer bindende chemie tussen moeders en dochters (en hun slachtoffers) te laten zien, mocht geslaagd heten. Ja, zo'n aspirantschoonmoeder en dito verkering zullen iedere jongen ooit toch ten minste één kras op zijn vrouwbeeld hebben bezorgd.

Snel dus op internet gezocht naar deel 1 van de zomerserie, maar dat bleek gemaakt met een heel andere – documentaire – invalshoek. Monique Severijns (30) heeft de ouderlijke boerenwoning in Limburg verlaten en schildert nu naakte vrouwen in haar Amsterdamse atelier. Moe begrijpt er de ballen van en toont ook weinig interesse in het werk, hetgeen dochter toch wat verdriet bezorgt. Op haar verzoek reist Bertha (64) af naar de hoofdstad om het 'uit te praten'. De schilderijen die ze onder ogen krijgt, veranderen niets aan haar opvattingen en de generatiekloof zal na het bezoek intact blijven, maar 'iets' in het onhandige gesprek tussen beiden leidt ertoe dat de moeder/dochter-tandem wordt hersteld. Mooi, ingehouden dubbelportret, en voor zowel provincialen als kunstenaars ongetwijfeld heel herkenbaar.